paa Højde med Nutidens Ideer" — —. „Maaske vil saa det Ønske, som Foreningen fødtes med, men aldrig har kunnet naa, blive realiseret: at Kvinder med fælles Interesser, Kundskabsfylde og Dannelse sætte hverandre Stævne heroppe" — — — „fordi de trænge til Plads for et større eller i alt Fald for et andet Syn end Hjemmets Horizont tillader, og derved gøre Foreningen til Samlingsplads for aandfulde Kvinder, som med Liv og Dygtighed diskutere og kæmpe om Tidens Strømninger, Ideer og Begivenheder og gennem Debatten komme til Klarhed om egne Tanker og Livssyn for senere at bygge videre derpaa".

Denne Idé, som hun her saa klart gør Rede for, om Læseforeningen som et Sted, hvor Kvinderne i Ro og Frihed kunde udvikles og dygtiggøres til Livets Gerning, er den røde Traad gennem hele Frøken Goldschmidts Forhold til Foreningen: allerede paa de første Generalforsamlinger tager hun ivrig Ordet for Foredrag og Samtaleaftener, og udtaler, hvad hun til det sidste hævdede som noget meget væsentligt: at Foreningen først og fremmest var en *Læsesal*, og da hun som Bestyrelsens Formand blev Foreningens ledende Aand, paatrykte hun den helt denne Idés Præg.

Men ogsaa hendes egen Personlighed kom til at præge den; hendes herskende Evner kom til at gøre sig gældende i dens ydre som i dens indre Fysionomi: den Hygge, den Fornøjelighed, den Velvilje, som vi alle har fundet heroppe, havde mere end man maaske tror sin Kilde i hendes glade Sind, og den Frisindethed, her har hersket, afhang i allerhøjeste Grad af hendes Sans for de forskellige Idéstrømninger, hendes Anerkendelse af deres lige Ret, uafhængig af hendes Sympati og Antipati. Hun hævdede bestandig, at Læseforeningen som saadan var nevtral, forholdt sig ligesom hun selv, interesseret overfor alt, men uden at tage Parti, et Princip, som hun bl. a. gjorde gjældende, da man i 1883 ønskede politiske Foredrag i Foreningen. Og konsekvent hævdede hun paa den anden Side, da man ved en Generalforsamling foreslog Socialdemokraten afskaffet, at alle Partiers Blade burde holdes.

Et andet Udslag gav hendes ideale Sans sig i hendes Kamp mod en Retning i Litteraturen, som hun fandt idéforladt: en vis Art franske Romaner. Tre Gange i sin Bestyrelsestid tager hun paa Generalforsamlingen dette Spørgsmaal op til Drøftelse og bekæmpede det, hun kaldte „den usædelige Litteratur"